

ved sørgelige Erfaringer er kommet til Kundskab om.

Schovelin: Til den ærede sidste Taler ønsker jeg som første Bemærkning at sige, at han gør mig fuldkommen Uret, naar han mener, at jeg aldrig har talt i eller udenfor denne Sal om Landets Forgældning. Det er et Emne, jeg netop i Aarevis har beskæftiget mig med, og som jeg mener har den størst mulige Sammenhæng med det andet Spørgsmaal, som i den senere Tid er blevet aktuelt. Spørgsmaalet om den rette Størrelse af den seddeludstedende Banks Guldbeholdning. Thi medens det kan være meget rigtigt, at det, saa længe vi har, hvad man kalder en god Handelsbalance — jeg vil hellere sige en god Betalingsbalance —, kan være nogenlunde ligegyldigt, hvor stor den seddeludstedende Banks Guldbeholdning er — der vil da være en vis Ligevægt, i alt Fald et vist sammenhængende System af Priser, som Landets Økonomi udgør, overfor hvilket det, som sagt, spiller en mindre Rolle, om der er en større eller mindre Guldbeholdning i Seddelbanken —, bliver det, saa snart man staar overfor det Fænomen, at Landets Betalingsbalance forrykkes til Ugunst for Landet — for Danmarks Vedkommende er det oven i Købet et permanent Forhold —, en Fare for Landets Pengevæsen, at Guldbeholdningen ikke er tilstrækkelig stor. Jeg vil altsaa blot gøre denne lille Bemærkning for at forvare mig imod, at jeg altid her skulde have tiet stille om dette Emne, da det er i fuldkommen Strid med de faktiske Forhold.

I Gaar udtalte jeg paa min Partigruppens Vegne, hvad der er vor Stilling til det foreliggende Lovforslag. Jeg tror, at alle Medlemmer, som hørte mine Bemærkninger, vil have faaet det Indtryk, at denne Stilling var i højeste Grad velvillig, ikke mindst overfor Ministerens særlige Standpunkt. Jeg hævdede endog min fuldkomne Samstemning med ham paa to afgørende Punkter, idet jeg nemlig gav ham min fulde Tilslutning i Spørgsmaalet om Stempelbegunstigelse og komplimenterede ham, fordi han var kommet bort fra Forsøget paa at fiksere Renten, det Forsøg, som blev institueret ved Lovgivningen her i Tinget i forrige Samling. Maaske er det denne Kompliment for Standhaftighed, som noget har irriteret den højtærede Minister, og det kan jeg for saa vidt forstaa. Da han kom her op paa Talerstolen, viste det sig nemlig, at denne Standhaftighed fuld-

stændig forsvandt overfor det ærede socialdemokratiske Medlem fra Næstved (Andreasen). Da gik det ham ligesom en vis bekendt Holbergs Figur, at borte var hele hans herkulianske Bravur, hele hans forrige Courage, han bøjede sig dybt for Medlemmet af den socialdemokratiske Gruppe, lovede ham den ene Indrømmelse efter den anden. Vi har for Resten hørt, hvilket Indtryk det har gjort paa den socialdemokratiske Ordfører (Andreasen) i Dag, han har saamænd været lige ubehagelig.

Men medens den højtærede Minister altsaa behandlede den ærede Ordfører for Socialdemokratiet med en saa udsøgt Courtoisie, forsøgte han overfor det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) og mig at affeje os med alskens haanlige og bitre Bemærkninger, at benytte noget af den Façon, han af og til søger at anvende overfor det ærede Medlem fra Nyborg (Birch). Men i Gaar var dette sidste for øvrigt helt anderledes. Da faldt han i det ærede Medlems Arme, lagde sit Hoved ømt til hans Bryst, det var to Sjæle og een Tanke, to Hjerter og eet Slag. Naa, det var for saa vidt meget rørende, men til Gengæld var han, som jeg tillod mig at udtrykke mig, bitter og haanlig overfor det ærede Medlem fra Bjerre og mig, som havde mishaget ham i høj Grad ved ikke at beundre det her foreliggende Lovværk tilstrækkeligt. Det ærede Medlem fra Bjerre havde en for snæver Horisont — det var nu hans Fejl —, og jeg havde til Gengæld en for vid Horisont, det syntes at være en endnu større Fejl efter den højtærede Ministers Opfattelse. Ja, det er maaske ikke muligt for det ærede Medlem fra Bjerre og mig at træffe det Provinsbankmaal af Kundskab og Indsigt, som den højtærede Minister har tilegnet sig i Kraft af sin Livsførelse. Men ethvert Menneske maa jo gaa omkring i det aandelige Format, som Vorherre har givet ham, nogle er blevet til Hovedmønter, andre til Skillemønter. Men navnlig kunde dog den højtærede Minister ikke for sin Død lide, at man talte om udenlandske Bankforhold og søgte at drage Erfaringer fra disse ind paa det danske Omraade, søgte at nyttiggøre dem, naar der var Tale om her at skabe en dansk Banklov. Nu er det ganske besynderligt at se, hvorledes netop det Parti, den radikale Partigruppe, der i sin Tid pyntede sig med Navnet „Europæere“ og altid fortalte os, hvorledes det var kedeligt og bornært med denne Sørensen herhjemme, som laa dybt nede i Dynerne, og hvorledes man burde